

вление. Пръвъ опитъ за такъво правление показалъ Юлий Цѣсарь.

Цѣсарь билъ отъ болярски родъ и добръ образованъ човѣкъ; той съ привлѣкателно то си сладкодумство и съ добро то отнашение лесно привлѣклъ камъ себе всички ти сърдца. На млади години той живѣлъ веселъ животъ, билъ въ Римъ единъ отъ първи ти хубавци и, както се види, малко се грижилъ за общи ти работи. Нъ проница- телний Сула усѣщталъ неговий истиненъ характеръ. Цѣсарь билъ роднина на Мария; той въ врѣмето на Суло- во то повелителство билъ подгоненъ, та се принудилъ да побѣгне отъ Римъ. Приятелети му го помолили да го прости. Сула му простилъ, нъ казалъ при това: »Да зна- ете, че тоя момъкъ чини нѣколко Мариевци«. И наистина, подъ негова та безгрижна вѣнкашность се крило голѣмо честолюбие. Така еднажъ, Цѣсарь, като гледалъ на статуя та на Александра Македонский, не можилъ да се сдържи да не порони сълзи, и реклъ: »Той, кога билъ на мои ти години вече билъ завоювалъ всички свѣтъ, а азъ оште ништо не съмъ направилъ«. Другъ пътъ, Цѣсарь отишълъ въ Испания като римский чиновникъ. По пътъ тъ, кога миновалъ покрай едно село, другарети му съгледали, че и въ това глухо мѣсто има завистъ и борба отъ често- любие. Цѣсарь отговорилъ на това: »Азъ все бихъ же- лалъ по-добръ да съмъ пръвъ въ едно село, а не вторъ въ Римъ«. Той искусно достигналъ да го обикне народъ тъ, а между друго то прѣскалъ имането си за велико- лѣпни зрѣлишта, на които Римляне ти били много жедни.

Първий триумвиратъ. Юлий Цѣсарь познавалъ, че е страшно да се подкачи явна бобра съ Помпея и Краса, та постъпилъ много умно. Той се сприятелилъ съ тѣхъ, и се стговорилъ да направятъ троица та таенъ съюзъ, нареченъ *триумвиратъ*, съ мисль да се бранятъ единъ другий и